

Сърдцето ми се сви и азъ се опитахъ да извлѣка слѣпеца оттука.

— Да излѣземъ! Вашия Буррике не е тука.

Но слѣпеца показа недовѣрчивость. Имаше си нѣщо на ума и искаше самъ да се увѣри.

Полека съ своитѣ треперливи ржцѣ той пипаше, едно по друго, труповетѣ. По нѣкога се колебаеше, като се боеше, че може би, да е позналъ Буррике.

При трупа на едно кученце съ кѣдрави косми — видѣхъ че слѣпеца трепна и повтори, твърдѣ развълнуванъ своя мълчеливъ прѣгледъ. Единъ новъ прѣгледъ по внимателенъ го успокои. — Много се уплашихъ каза той. Това прилича на Буррике, но не е то.

Като прѣгледа всички, слѣпеца каза съ една успокоена въздишка:

— Добри хора сте, благодаря ви. Видите ли, отъ мисль, че Буррике може сѣщо така да е умрѣлъ, не бихъ спалъ цѣла нощъ . . . Но сега, ако дойде нѣкое кѣдраво куче и ако бѣде Буррике, нѣма да го убивате. Азъ отсега заявявамъ, че е мое и си го искамъ!

Служащия обща и прибави.

— Това е ваше право, стига да идете тука всѣка заранъ. Ако може почакайте малко. Слънцето спада и количката скоро ще стигне съ дневната плячка.

Той имаше право. Количката пристигна, прѣдшеструвана отъ шума на единъ грамаденъ звънецъ. Чуха се бѣсни джавкания. Двама души придружаваха количката, въоръжени съ примки и вжжета.

Щомъ стигнаха до кучешкия затворъ, свалиха подвижния капакъ, който уприличаваше количка на гигантски капанъ за мишки. Но плѣнниците, като прѣдвиждаха за какво се касае, не излизаха.

— Буррике! тука ли си? — каза тихо слѣпеца.

Едно куче зала и изкокна лудо отъ радостъ.

— Ахъ! Буррике! ахъ глупецо, който си се оставилъ найсетнѣ да те пипнатъ.

Буррике подлагаше вече шията съ връвта, като лижеше ржцѣтѣ, които го вързваха. И кога, безъ да ме видятъ азъ изплащахъ разносцитѣ за влагалището, чухъ слѣпеца че казва:

— Хайде, Буррике, върви напрѣдъ, все право, по полето. Върви, Буррике, далече отъ тия градове, дѣто човѣцитѣ убиватъ кучета!

